

תוכן העניינים

2.....	פרק ראשון: חברות טובה
4.....	פרק שני: המריצה
9.....	פרק שלישי: הצפרים עפות ב v
12.....	פרק רביעי: חבורגל
14.....	פרק חמישי: הארוחה הגדולה
16.....	פרק ששי: רקוד הדבורה
19.....	פרק שביעי: שוקולד
22.....	פרק שמיני: טיול שבת

נְשֵׁלוֹנְשָׁה חֲבֵרִים

פֶּרֶק ראשון: חֲבֵרוֹת טוֹבָה

רון, יצחק ואמיר הם חֲבֵרִים טוֹבִים.
 כל יום הם נִפְגָּשִׁים.
 מִשְׁחָקִים, מְטִילִים, מְדַבְּרִים וְלומְדִים.

וְיֹתֵר מִהַכֹּל,
הֵם אוֹהֲבִים אֶת הַטֶּבַע.
לְגִלוֹת מְקוֹמוֹת חֲדָשִׁים, לַחֲקֹר אֲבָנִים,
לְצַפּוֹת בְּצִפְּרִים וּבְבַעֲלֵי תַיִם.

וְאִם פַּעַם קוֹרָה
שָׁהֶם לֹא מִסְתַּדְּרִים
וְאֶחָד מֵהֶם מְרַגֵּשׁ שָׁהֶם קָצַת נִפְרָדִים
מִיָּד הֵם עוֹצְרִים וְחוֹשְׁבִים
אֵיךְ לִהְיוֹת שׁוֹב בְּיַחַד, חֲבֵרִים.

וְהֵם תָּמִיד מוֹצְאִים יַעֲצָה, כִּי הֵם יוֹדְעִים שְׂמֵעֶבֶר לְכֹל בְּעֵינָהּ וְצָרָה
הַחֲבֵרוֹת הַטּוֹבָה הִיא תָּמִיד הַמְטָרָה.
וּבְגִלָּל זֶה,
רוֹן, יִצְחָק וְאַמִּיר הֵם חֲבֵרִים כָּל כָּךְ טוֹבִים.

פֶּרֶק שֵׁנִי: הַמְרִיצָה

הַבֶּקֶר הוּא בֶּקֶר מִיחָד. רָמִי, הַמּוֹרָה לְטִבֵּעַ, הִזְמִין אֶת שְׁלוּשַׁת
הַחֵבְרִים אֵלָיו הַבֵּיתָה לַעֲזֹר לוֹ לְנָקוּת אֶת הַמַּחֲסָן. הוּא אָמַר לָהֶם
שֶׁבֶטַח יֵשׁ שָׁם הֶמּוֹן דְּבָרִים מְעַנִּינִים שֶׁהוּא לֹא צָרִיךְ. "אִם כֵּן", הֵם

שָׁאֵלוּ, "נוֹכַל לְקַחַת אוֹתָם לְמַגְרֵשׁ הַגְּרוּטָאוֹת שֶׁלָּנוּ?" "בֵּטַח", עָנָה רָמִי בְּשִׂמְחָה.

בְּשִׁמוּנָה בִּבְקָר נִפְגְּשׁוּ הַחֲבֵרִים בְּמַגְרֵשׁ הַגְּרוּטָאוֹת וְהָלְכוּ מִשָּׁם בְּיַחַד לְבֵיתוֹ שֶׁל רָמִי. רוֹן אָמַר, "אֵיךְ נַעֲמִיס אֶת כָּל מָה שֶׁנִּמְצָא אֲצֵל הַמּוֹרָה?" אָבֵל הַחֲבֵרִים לֹא עָנּוּ לוֹ מִשּׁוֹם שֶׁהֵם לֹא יָדְעוּ. הַחֲבֵרִים הָלְכוּ בַּדֶּרֶךְ וַחֲשָׁבוּ.

לִפְתָּע, בְּצֵד הַדֶּרֶךְ, יִצְחָק מָצָא זֶוּג מִקְלוֹת שֶׁל מְטָאֵטָא, מִמֶּשׁ חֲדָשִׁים וְיָפִים. הוּא כָּל כֵּךְ שָׂמַח שֶׁמִּיד קָרָא לְחֲבֵרָיו לְרֹאוֹת אוֹתָם. "תִּרְאוּ כִּמָּה הֵם יָפִים וְחֲזָקִים", אָמַר יִצְחָק בְּשִׂמְחָה. "נִכּוֹן, חָשׁוּב שִׁיְהִיו לָנוּ כְּאֵלֶּה", עָנָה לוֹ רוֹן. "לָנוּ?! שָׁאֵל יִצְחָק, "אֲנִי מְצָאֲתִי אוֹתָם, הֵם שְׁלִי!"

יִצְחָק לָקַח אֶת הַמִּקְלוֹת וְהִילָלָם הַמְשִׁיכוֹ לְלַכֵּת בְּשִׁתִּיקָה. הֵם כָּבֵר לֹא הָיוּ שְׂמִיחִים. וּבְמָקוֹם זֶה הֵם הִבִּיטוּ לְאַדְמָה בְּחִפּוּשׁ אַחֵר מְצִיאוֹת.

פְּתָאוֹם, רוֹן רָץ מֵהָר קְדִימָה וְקָרָא, "תִּרְאוּ, מְצָאֲתִי גִלְגֹּל, גִּלְגֹּל חֲדָשׁ

לְגַמְרִי, עִם גּוֹמִי מִסָּבִיב וְחֹזֵר בְּאִמְצָע. אוֹכֵל לְחֶבֶר אוֹתוֹ לַעֲגֹלָה.
אֵיזָה יָפִי, שְׁמַח רוֹן.

אָמִיר הִסְתַּכֵּל בְּשְׁנֵי חֲבֵרָיו בְּקִנְיָה. לָהֶם הָיוּ מִקְלוֹת וְגִלְגָּל, וְלוֹ לֹא
הָיָה כָלוּם. הוּא הִרְגִּישׁ לֹא נָעִים וְרָצָה לְהִיּוֹת שְׁמַח, אֲךָ הוּא לֹא יָדַע
כִּיצַד. תוֹךְ כְּדֵי מַחְשָׁבוֹת, הִבְחִין לִפְתָּע אָמִיר בְּמַשָּׁהוּ כָחַל מִנַּח בִּיצַד.
הוּא נִגַּשׁ אֵלָיו וְהִסְתַּכֵּל. מוֹלוֹ הִיָּתָה גִּיגִית גְּדוֹלָה, כְּחֹלָה, שְׁלִמָּה,
מִנַּחַת עַל הַקֶּרֶקֶע. "גַּם אֲנִי מַצָּאתִי מַשָּׁהוּ", קָרָא אֶל רוֹן וַיִּצְחָק,
גִּיגִית עֲנָקִית, אֵיזָה יָפִי.

"נִכוֹן", עָנּוּ הָאֲחֵרִים, "יָפָה". "עֲכָשְׁיוּ בּוֹאוּ גִלְךָ", אָמַר רוֹן.

וְאִזּוֹ אָמִיר הִבִּין לָמָּה הוּא לֹא שְׁמַח. הֵם אֲמָנָם הָלְכוּ בִּיחָד, אָבֵל לֹא
הִרְגִּישׁוּ בִּיחָד, כָּמוֹ תָּמִיד כְּשֶׁהֵם בְּמַצֵּב רוּחַ טוֹב. הֵם תָּמִיד צָחֲקוּ
בִּיחָד וְאָכְלוּ בִּיחָד וְשָׁחֲקוּ בִּיחָד. וְעַכְשָׁיו, הֵם סָתָם הָלְכוּ לְרַמִּי
הַמּוֹרָה, אָבֵל הֵם לֹא הִרְגִּישׁוּ אֶת הַבִּיחָד.

"רַגַּע", אָמַר אָמִיר, "בּוֹאוּ נַעֲשֶׂה שְׂיִהְיָה לָנוּ שְׁמַח". "אֵיךְ?" שָׁאַל
יִצְחָק, שְׂהִבִּין לִפְתָּע שֶׁגַּם הוּא אֵינוֹ שְׁמַח. "לֹא יוֹדֵעַ", עָנָה אָמִיר,

"בואו נחשב ביחד, כך אנחנו תמיד מצליחים".

ישבו החברים בצד הדרך וחשבו. הם הניחו ביניהם בערמה את כל מה שמצאו ונסו להבין למה הם אינם שמחים כמו תמיד. כל אחד העלה רעיון, אבל הם לא מצאו סבה אחת משתפת.

כשכבר כמעט התיאשו ועמדו להמשיך ללכת, אמר לפתע רון, "אני יודע! אנחנו נפרדים, כאלו שאנחנו לא חברים, כי כל אחד מאתנו לקח לעצמו את מה שמצא". "נכון!" קראו ביחד אמיר ויצחק, "בדיוק". מיד כלם צחקו, זה הצחיק אותם שהם צעקו ביחד את אותה מלה ממש.

"אז בואו נשתף את כל הדברים שמצאנו ונהיה שוב חברים", אמר יצחק. "אבל זה לא שלושה דברים", אמר לפתע אמיר, "זה רק דבר אחד". "אחד"? אמרו ביחד רון ויצחק, ושוב צחקו כלם. "בטח", ענה אמיר, "אם נחבר את המקלות לגיגית, ואת הגלגל בין המקלות, תהיה לנו מריצה".

מ- רי- צה! קראו כלם וצחקו בקול גדול, בואו גלך לרמי המורה

וּנְחִיבֵר אֶת כָּל הַחֲלָקִים.

רָמִי הַמּוֹרָה שָׁמַח מְאֹד לִרְאוֹת אֶת מָה שֶׁהַחֲבֵרִים מָצְאוּ, וּמִיד נָתַן
לָהֶם מִסְמָרִים, פִּטְיֵשׁ, חֲבָלִים, וְאַפְלוֹ בֶּרֶג שִׁישִׁימֵשׁ כְּצִיר לַגִּלְגָּל.
הַחֲבֵרִים חֲבְרוּ אֶת הַגִּיגִית אֶל הַמְקָלוֹת עִם הַפִּטְיֵשׁ וְהַמִּסְמָרִים,
הִשְׁחִילוּ אֶת הַבֶּרֶג דֶּרֶךְ הַחֹר שֶׁבְּאַמְצַע הַגִּלְגָּל, וְקִשְׁרוּ אֶת קְצוֹת
הַבֶּרֶג אֶל הַמְקָלוֹת בְּאַמְצָעוֹת הַחֲבָלִים. כֵּךְ נִבְנְתָה הַמְרִיצָה.
הִיְתָה זֹו הַמְרִיצָה הַיָּפָה בְּיוֹתֵר שֶׁנִּבְנְתָה מֵעוֹלָם, כִּי הִיא נִבְנְתָה בְּיַחַד,
בְּחִבְרוֹת.

כְּשִׁסְיָמוּ הַחֲבֵרִים לַעְזֹר לְרָמִי לְנִקּוֹת אֶת הַמַּחֲסֹן, הָיוּ לָהֶם כָּל כָּךְ
הַרְבֵּה חֲפָצִים לְקַחַת לְמַגְרֵשׁ הַגְרוֹטָאוֹת שֶׁהֵם מְאֹד שִׁמְחוּ שִׁישׁ לָהֶם
מְרִיצָה, כִּי בְּלַעְדֶּיהָ לְעוֹלָם לֹא הָיוּ מַצְלִיחִים לְשִׂאת אוֹתָם.
בְּדֶרֶךְ חֲזָרָה הֵם שָׁרוּ, צָחֲקוּ, וְהִתְחַלְפוּ בִּיְנֵיהֶם בְּלִסְחָב אֶת הַמְרִיצָה.
בְּעֶרֶב הָלְכוּ הַחֲבֵרִים אִישׁ לְבֵיתוֹ, אָבָל כָּלָם גִּרְדְּמוּ עִם מַחְשָׁבוֹת
נְעִימוֹת עַל הַיּוֹם הַמֵּיחָד, וְזָכְרוּ שֶׁכָּל זֶה קָרָה כִּי עָשׂוּ הַכָּל בְּיַחַד.

פָּרַק שְׁלִישִׁי: הַצִּפֹּרִים עָפוּת בִּ V

בְּקָר אֶחָד בְּסוּף הַקִּיץ, שְׁלוֹשֶׁת הַחֲבֵרִים שִׁחֲקוּ בְּחֹצֵר. הֵם רָצוּ
לְבָנוֹת מָטוֹס וְחָקְרוּ אֵיזָה חֹמֶר יוֹתֵר קָל. מִעֲלֵיהֶם הָיוּ שָׁמַיִם כְּחֹלִים,
וְרַק לִהְיוֹת צִפֹּרִים נוֹדְדוֹת עָפָה לְאַטָּה הַרְחָק לְמַעְלָה. הַיְלָדִים הִסְתַּכְּלוּ
עֲלֵיהֶן וְדַמְּינוּ שֶׁגַם הֵם עָפִים אִתָּן.

פְּתָאוּם אָמַר אָמִיר, "לָמָּה הֵן עָפוֹת כֶּךָ"? "אֵיךְ"? שָׁאַל אוֹתוֹ רוֹן.
"בְּשִׁפְיץ", עָנָה אָמִיר, "כִּמּוֹ מִשְׁלֹשׁ בְּלִי קוֹ אֶחָד". "מַעֲנִין", עָנָה
יִצְחָק, "אוֹלֵי נִשְׁאַל אֶת רָמִי, הַמּוֹרָה לְטַבֵּעַ"?

"כֵּן, בּוֹאוּ גַלְךָ אֵלָיו", עָנָה רוֹן.

כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְרָמִי, הוּא הָיָה בַּחוּץ, צוֹפֶה בַּצִּפּוֹרִים מִמַּשׁ כְּמוֹהֶם.
"שְׁלוֹם", אָמַר לָהֶם, "תֵּרָאוּ, עוֹנֶת הַנְּדִידָה הַחֲלָה וְהַצִּפּוֹרִים עָפוֹת
דְּרוֹמָה לְאַפְרִיקָה הַחֲמָה. שֵׁם הַחֲרָף נָעִים לָהֶן יוֹתֵר, וּבִקְיִץ הֵן
יַחֲזִרוּ".

"בְּדִיוֹק בְּגִלְל זֶה אֲנִיכֶנוּ כָּאֵן", אָמַר יִצְחָק, "רָצִינוּ לְדַעַת לָמָּה הֵן
עָפוֹת כֶּכָּה". "אֵיךְ"? שָׁאַל רָמִי. "כִּמּוֹ מִשְׁלֹשׁ בְּלִי קוֹ", עָנָה אָמִיר.

"אֵה", חִיךְ רָמִי, "יֵשׁ לָהֶן סִבָּה טוֹבָה. קוֹרְאִים לָזֶה מְעוֹף בִּ V מְשׁוּם
שֶׁהוּא דוֹמָה לָאוֹת v בְּאַנְגְלִית, מִכִּירִים"? "בֶּטַח", עָנוּ שְׁלֹשָׁתָם יַחְדָּיו.

"הֵן עָפוֹת כֶּךָ", הִמְשִׁיךְ רָמִי, "כִּי כֶּךָ הֵן עוֹזְרוֹת זֹ לְזוֹ".

"אֵיךְ לְעוֹף בִּ V עוֹזֵר לָהֶן", שָׁאַל יִצְחָק, "הֵן רַק עוֹשׂוֹת רוֹחַ אַחַת

לְשִׁנְיָהּ, זֶה רַק יוֹתֵר קָשָׁה״.

”זֶה בְּאֵמֶת נִרְאָה כֵּךְ”, הִסְכִּים רָמִי, ”אָבֵל הָאֵמֶת הִיא שְׁהֲאוֹיֵר שְׁכָל צָפוֹר דּוֹחֶכֶת אַחוּרָה עִם כְּנָפֶיהָ עוֹזֵר לְצָפוֹר שְׁאַחֲרֶיהָ לַעֲלוֹת, אִם הִיא נִמְצָאת בְּדִיוֹק בְּנִקְדָּה הַנְּכוֹנָה מֵאַחוּרֵי הַצָּפוֹר הַקִּדְמִית. כֵּךְ הַצָּפְרִים כָּל כֵּךְ מְקִלּוֹת אַחַת עַל הַשִּׁנְיָה אֶת הַמְּעוֹף, שֶׁהֵן מְשַׁתְּמָשׁוֹת בְּפָחוֹת מִחֲצִי הַכֹּחַ שֶׁהֵיוּ צָרִיכוֹת לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ לֹו הֵיוּ עָפוֹת לְבַד״.

”וּוֹאוֹ”, אָמַר יִצְחָק, ”זֶה הַמּוֹן עֲזָרָה. רַק מִסְכָּנָה הַצָּפוֹר שְׁמִקְדִּימָה, הִיא צָרִיכָה לַעֲבֹד יוֹתֵר קָשָׁה מִכֵּלָן. זֶה לֹא פִּיִּיר״.

”זֶה בְּסִדֵּר”, חִיָּךְ רָמִי, ”אִם תִּסְתַּכְּלוּ מִסְפִּיק זָמַן, תִּרְאוּ שְׁהַצָּפוֹר הַמּוֹבִילָה מִתְחַלֶּפֶת כָּל כַּמָּה דִּקּוֹת. כֵּךְ כֵּלָן נִהְנֹוֹת מִהַעֲזָרָה הַהִדְדִית, וְתָמִיד יֵשׁ צָפוֹר רַעֲנָנָה וְחִזְקָה מִקְדִּימָה״.

”חֲכָמוֹת, הַצָּפְרִים הָאֵלֶּה”, אָמַר רוֹן בְּהַעֲרָכָה. ”כֵּךְ עָשָׂה אוֹתָן הַטֶּבַע”, עָנָה רָמִי, ”וְהַטֶּבַע הוּא מְאוֹד חָכָם״.

פֶּרֶק רְבִיעִי: חֲבוּרָגֶל

מִכָּל הַמְשֻׁחָקִים, רוֹן, יֵצְחָק וְאַמִּיר הָכִי אוֹהָבִים כְּדוּרְגָל. אָבֵל הֵם
לֹא מְתַעֲנִינִים בִּנְצָחוֹן, אוֹ בַּתּוֹצָאָה. לָרֵב הֵם לֹא סוֹפְרִים בְּכָלֵל. הֵם
פְּשוּט אוֹהָבִים לִהְיוֹת בְּיַחַד!

כְּדוֹרָגֵל הוּא מְשַׁחֵק שֶׁל קְבוּצָה, וְהִילָדִים מְאֹד אוֹהֲבִים אֶת
הַמְּסִירוֹת. כְּשֵׁיִשׁ מוֹלֵם קְבוּצָה טוֹבָה הֵם חֲיָבִים לְשַׁחֵק עוֹד יוֹתֵר
בִּיחָד כְּדֵי לְהַצְלִיחַ. זֶה נוֹתֵן לָהֶם הַרְגָּזָה טוֹבָה שֶׁל חֲבוּר וַחֲבֵרוֹת.

בְּדִיוֹק בְּגִלָּל זֶה, כָּל הִילָדִים אוֹהֲבִים לִהְיוֹת בְּקְבוּצָה שֶׁל רוֹן, יִצְחָק
וְאַמִּיר, כִּי שָׁם תָּמִיד כִּיף. לֹא מְשַׁנָּה אִם מְנַצְחִים אוֹ מְפַסְּדִים הָעֵקֶר
שֶׁתָּמִיד, תָּמִיד נִהְנֵים.

פַּעַם, כְּשֶׁאַבָּא שֶׁל רוֹן רָאָה אוֹתָם מְשַׁחֲקִים, הוּא אָמַר שֶׁהֵם בְּכָלֵל
לֹא מְשַׁחֲקִים כְּדוֹרָגֵל, אֲלָא חֲבוּרָגֵל, כִּי הֵם כָּל כֶּךָ מְחַבְּרִים זֶה לָזֶה.
כָּלֵם צִחְקוֹ, וְאַמִּיר אָמַר שֶׁזֶּה נָכוֹן, הֵם הֶרְבֵּה יוֹתֵר נִהְנֵים מִהַחֲבוּר
מֵאֲשֶׁר מִהִנְצָחוֹן.

פֶּרֶק חֲמִישִׁי: הָאֲרוּחָה הַגְּדוֹלָה

כָּל יוֹם, יֵצֵא מִבֵּית כָּרִיךְ עִם טוֹנָה לְבֵית הַסֵּפֶר.
רוֹן מֵבִיא פֵרוֹת וּבִיגָלָה עָגֵל, וְאָמִיר מֵבִיא כָּרִיךְ עִם חֲבִיתָה. הֵם
אוֹכְלִים אֶת מָה שֶׁהֵבִיאוּ בְּזֶמֶן הַהִפְסָקָה הַגְּדוֹלָה.
כְּשֶׁהֵם רוֹצִים מַעֲשֶׂה אַחֵר, הֵם פָּשוּט מִתְחַלְפִּים בֵּינֵיהֶם.

יום אחד, החליטו השלושה שבמקום להתחיל, הם יתחלקו בארוחות. כך תהיה לכלם ארוחה מגוונת.

כשיעקב, אבנר ועדן ראו את שלשת החברים, רצו גם הם ארוחה כזו וחלקו ביניהם את מה שהם הביאו.

בהתחלה, הקבוצות נסו לבדק למי יש ארוחה יותר טעימה.

אחרי כמה ימים נוצרו עוד קבוצות של ארוחות בפתה, וכלן התחרו זו בזו.

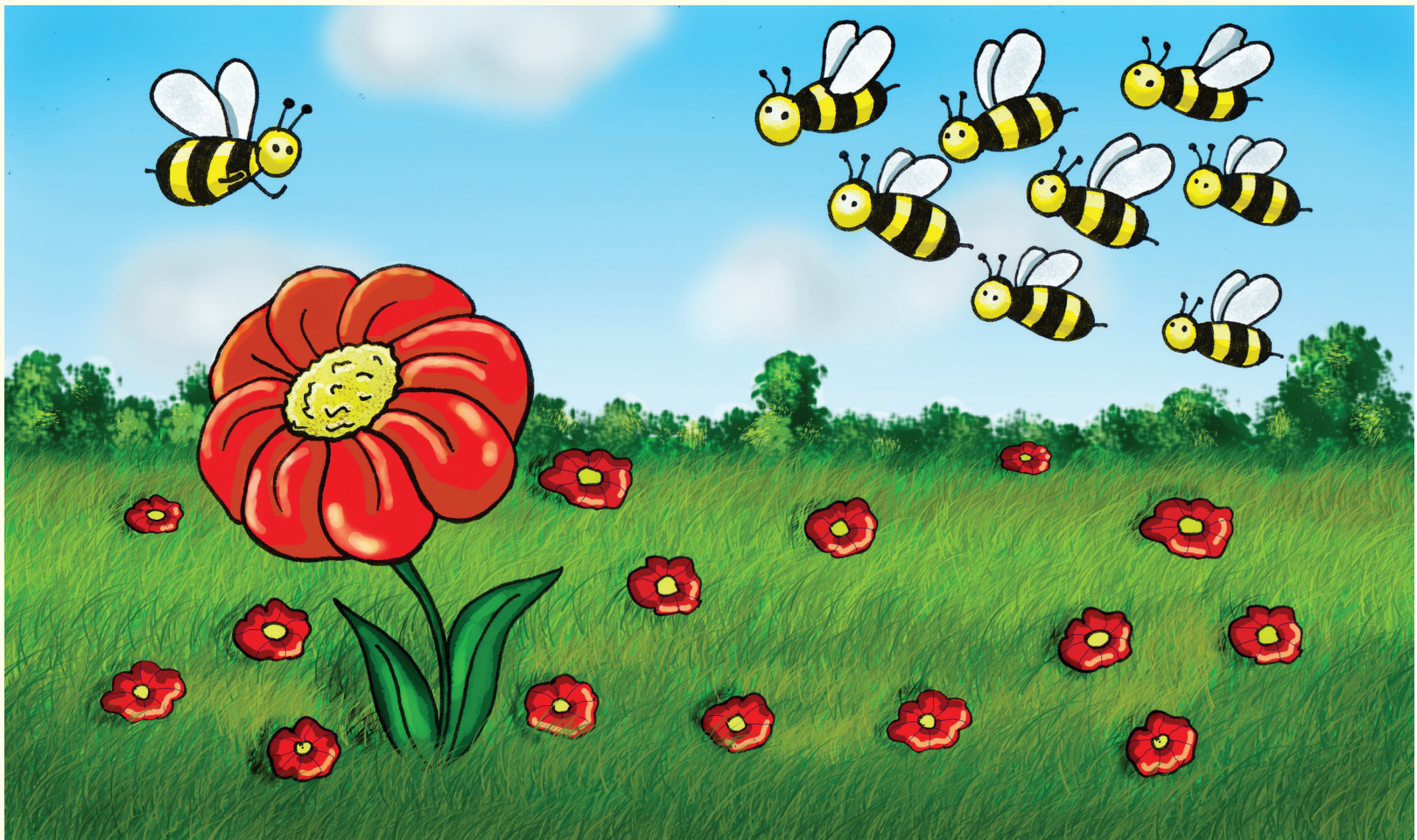
בהתחלה זה היה נחמד שאפשר לאכל ארוחה מגוונת, אבל התחרות לא הייתה נעימה.

לאחר כמה ימים, כלם הבינו שהכי כף לחבר את כל המטעמים של כל הקבוצות. כך כלם קבלו ארוחה טעימה והאווירה הייתה מאוד נעימה.

מאז, מאוד נעים בהפסקת האכל בפתה של רון, יצחק, אמיר וכל החברים.

פֶּרֶק שְׁנַי: רְקוּד הַדְּבוֹרָה

הַבֶּקֶר, רָמִי, הַמְּדוּרָה לְטִבֵּעַ, הֵבִיא לַפֶּתָה מְשֶׁהוּ מְאֹד מוֹזָר: מֵעֵין לוֹחַ
עִם חוֹרִים שְׂצוֹרָתָם מְשֻׁשָׁה, מְלֵאִים בְּנוֹזֵל צֶהְבֶּהָב. כְּשֶׁהִלָּדִים שָׁאָלוּ
אוֹתוֹ מֶהוּ הַנוֹזֵל, הִצִּיעַ לָהֶם רָמִי לְטֵעַם מִמֶּנּוּ. "מִתָּר?" שָׁאָלוּ כָּמָה
מֵהֶם בְּחֻשָׁשׁ. "הַפֶּעַם כֵּן וְטוֹב שְׂשָׂא לָתֶם", חִיךְ רָמִי, "זֶה לְגִמְרֵי כְּטוֹחַ

וּמְאוֹד טָעִים.

בְּסִקְרָנוֹת הַצְמִידוֹ הַיְלָדִים אֶצְבָּעוֹת לַלּוֹחַ הַמוֹזָר, הַכְּנִיסוּ אוֹתָן אֶל פִּיהֶם וּמִיד חִיכּוֹ חִיוֹךְ גָּדוֹל. "זֶה מְתוֹק", אָמַר אֶחָד. "זֶה סָמִיךְ", אָמַר שֵׁנִי. "זֶה דְּבֶשׁ"! אָמַר שְׁלִישִׁי. "נָכוֹן", אָמַר רְמִי, "זֶה דְּבֶשׁ. וְהַלּוֹחַ הַזֶּה נִקְרָא 'חֶלֶת דְּבֶשׁ', וּבָהּ הַדְּבוּרִים מְכִינוֹת וְשׁוֹמְרוֹת אֶת הַדְּבֶשׁ שֶׁהֵן מְכִינוֹת מִצּוּף פְּרָחִים".

"גַּם אֲנִי רוֹצֶה, גַּם אֲנִי רוֹצֶה", קָרְאוּ הַיְלָדִים. "מוֹבֵן", חִיךְ רְמִי, וּמִיד תִּקְבְּלוּ. הוּא חָתַךְ אֶת חֶלֶת הַדְּבֶשׁ לְרִבּוּעִים, וְחָלַק אוֹתָם לְכֻלָּם.

וּבַעֲוֹד הַיְלָדִים מְלַקְקִים אֶת אֶצְבָּעוֹתֵיהֶם בַּהֲנָאָה, סִפֵּר לָהֶם רְמִי עַל הַדְּבוּרִים.

"הַדְּבוּרִים חַיּוֹת בְּכּוֹרוֹת. בְּכָל כּוֹרֶת יֵשׁ הֶמּוֹן דְּבוּרִים, אוֹלֵי מִלִּיּוֹן. יֵשׁ גַּם רְמוֹת, שֵׁהֶם זֻחָלִים שְׁחִיִּים בְּתוֹךְ חוּרִים קִטְנִים בְּצוֹרֶת מְשֻׁשָׁה, מִמָּשׁ כְּמוֹ אֵלֶּה שְׁאֵתָם רוֹאִים כָּאֵן, רַק שְׁכָאֵן הֵם מְלֵאִים בְּדְבֶשׁ. דְּבוּרִים בּוֹגְרוֹת מְאָכִילוֹת אֶת הָרְמוֹת בְּדְבֶשׁ עַד שֶׁהֵן גְּדִלוֹת וְהוֹפְכוֹת בְּעֶצְמָן לְדְבוּרִים.

בְּכָל כְּפוֹרֶת יֵשׁ מַלְכָּה שְׁמִטִּילָה בִּיצִים בְּתוֹךְ הַמַּשְׁשִׁים, וּמַהֲבִיצִים
בוֹקְעוֹת לָהֶן רִמּוֹת.

וַיֵּשׁ בַּכְּפוֹרֶת גַּם כַּמָּה דְּבוּרִים זְכָרִים שְׁתַּפְּקִידֵם לְהַפְרוֹת אֶת הַמַּלְכָּה
כְּדֵי שְׁתַּטִּיל בִּיצִים, מִהֶם תִּבְקַעְנָה רִמּוֹת, שְׁתַּהַפְכְּנָה לְדְבוּרִים.

”אַתֶּם יוֹדְעִים”, סִפֵּר רָמִי בְּחִיּוֹךְ, ”יֵשׁ לְדְבוּרִים מַעֲיִן רִקּוּד מְיֻחָד. אֲנִי
קוֹרֵא לוֹ ‘רִקּוּד הַדְּבוּרָה’, כִּי רַק דְּבוּרִים עוֹשׂוֹת אוֹתוֹ. כְּשֶׁדְּבוּרָה
מוּצֵאת פֶּרֶח עִם הַרְבֵּה צוּף, הִיא לֹא שׁוֹתָה אוֹתוֹ. הִיא גַּם לֹא מְבִיָּאה
אוֹתוֹ לַכְּפוֹרֶת. קֹדֶם כָּל, הִיא עֹפָה מֵהָר לְסִפֵּר לְאַחֲרוֹת.

אֲבָל דְּבוּרִים לֹא מְדַבְּרוֹת. בְּמָקוֹם זֹאת, הֵן רוֹקְדוֹת אֶת הָרִקּוּד
הַמְיֻחָד. בְּתַנוּעוֹת מְדִיקוֹת, הַדְּבוּרִים מְסַפְּרוֹת זֹ לְזוֹ בְּדִיוֹק הֵיכֵן
נִמְצָא הַפֶּרֶח עִם הַצוּף. הֵן מַרְעִידוֹת אֶת הַכִּנְפִּים, מְזִיזוֹת אֶת הָרַגְלִים
וּמְנַעֲנְעוֹת אֶת כָּל הַגּוּף עַל פִּי חֻקִּים מְיֻחָדִים.

כָּל תַּנוּעָה מְסַמָּנֶת כּוּוֹן אוֹ מְרָחֵק, וְכֵן הַדְּבוּרִים יוֹדְעוֹת בְּדִיוֹק אֵיפֹה
נִמְצָא הַפֶּרֶח. בְּתוֹךְ דְּקָה כֵּלָן עֲפוֹת בְּדִיוֹק לְמָקוֹם, מוּצֵאוֹת אֶת הַצוּף,
וּמְבִיאוֹת אוֹתוֹ לַכְּפוֹרֶת, לְהַאֲכִיל בּוֹ אֶת הָרִמּוֹת, אֶת הַמַּלְכָּה, וְאַחֵר
כֵּן אֶת עֲצָמוֹ.”

פֶּרֶק שְׁבִיעִי: שׁוֹקוֹלָד

מְכַל הַמִּמְתָּקִים, אָמִיר הֶכִי
אוֹהֵב שׁוֹקוֹלָד. פֶּעַם, הוּא
שָׁאֵל אֶת אָבִא שְׁלוֹ, "אָבִא,
אֵיךְ עוֹשִׂים שׁוֹקוֹלָד?"

מֵשָׁה, אָבָא שֶׁל אָמִיר, הִסְבִּיר שְׁשׁוּקוֹלָד עוֹשִׂים מְקָקָאוּ, סִפֵּר, חָלָב,
וְעוֹד הֶרְבֵּה דְּבָרִים. הוּא אָמַר שְׁבַשְׁבִּיל לִיצֵר שׁוּקוֹלָד, צָרִיךְ כַּמָּה
אַרְצוֹת, כַּמָּה אֲנִיּוֹת, כַּמָּה בְּתֵי חֲרָשָׁת, הֵמוֹן אֲנָשִׁים, וְהֶרְבֵּה מִשְׁאִיּוֹת.

"כָּל זֶה בְּשִׁבִּיל שׁוּקוֹלָד?" שָׁאַל אָמִיר. "כֵּן, וְדַאי", עָנָה מֵשָׁה.

אֵת הַשׁוּקוֹלָד מְבִיאִים לַחֲנוּת בְּמִשְׁאִית שֶׁל שׁוּקוֹלָדִים יָשָׁר מִהַמִּפְעֵל.
בְּמִפְעֵל מִיצְרִים אֵת הַשׁוּקוֹלָד.

אֵת הַקָּקָאוּ לַשׁוּקוֹלָד מְבִיאִים מִבְּרָזִיל, אֵת הַסִּפֵּר מִגִּדָּלִים בִּהְדוֹ,
מְכִינִים בְּאִירוּפָּה וּמְסִיעִים לְיִשְׂרָאֵל, וְאֵת הַחָלָב מְבִיאִים מִתְּנוּבָה,
שְׁמֵבִיָּאָה אוֹתוֹ מִהֶרְפֶּת.

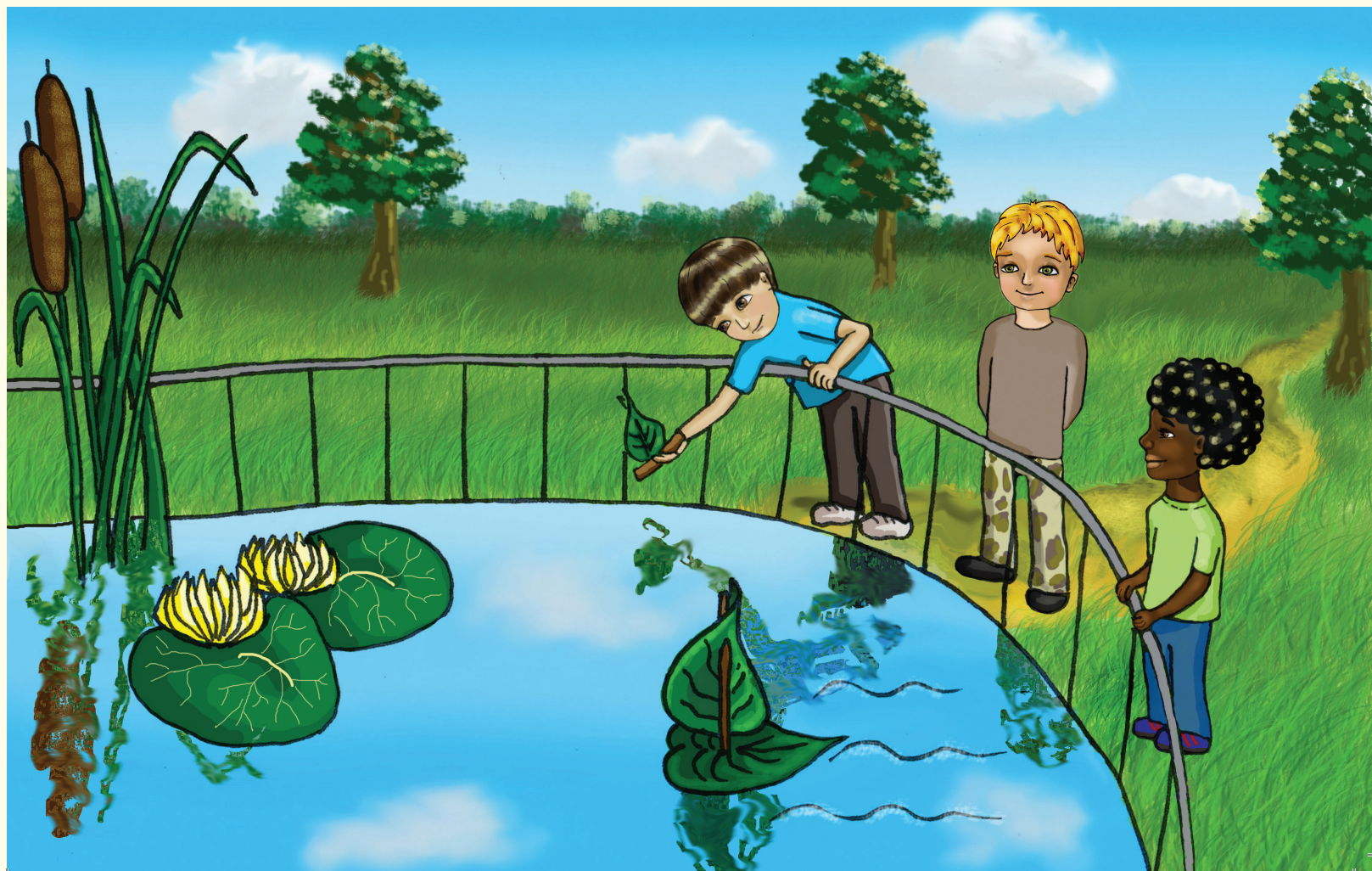
לְכָל זֶה צָרִיךְ הֶרְבֵּה אֲנָשִׁים שְׁיִגְדְּלוּ אֵת הַקָּקָאוּ, שְׁיִגְדְּלוּ אֵת הַסִּפֵּר,
שְׁיִאֲכִילוּ אֵת הַפָּרוֹת וַיַּחֲלְבוּ אוֹתָן, וְשִׁסִּיעוּ אֵת כָּל הַמִּצְרָכִים
לְמִפְעֵל הַשׁוּקוֹלָד.

בְּמִפְעֵל צְרִיכִים הֶרְבֵּה אֲנָשִׁים שְׁיִפְעִילוּ אֵת הַמְּכֹנוֹת וַיֹּאֲרִזוּ אֵת
הַשׁוּקוֹלָד הַמוֹכֵן, וְעוֹד אֲנָשִׁים צְרִיכִים לְהַסִּיעַ אֵת הַשׁוּקוֹלָד לַחֲנוּיּוֹת.

וַיֹּאמֶר! אָמֵר אֲמִיר, לֹא יִדְעָתִי שְׁצָרֶיךָ כָּל כֶּךָ הִרְבֵּה דְבָרִים כְּדֵי לִיצֹר
שׁוֹקוֹלֶד. כֵּן, עָנָה מִשָּׁה, כָּל דָּבָר בְּעוֹלָם שְׁלָנוּ קָשׁוּר לְהֵמוֹן דְּבָרִים
אַחֲרִים שְׁבִלְעֵדֵיהֶם אֵי אֶפְשָׁר הָיָה לִיצֹר אוֹתוֹ. כֶּךָ אֲנִיחָנוּ וְכֶךָ גַּם
הָעוֹלָם, קָשׁוּר וּמְקֻשָּׁר בְּעֶרְבוּת הִדְדִּית.

פֶּרֶק שְׁמִינִי: טִיּוֹל שַׁבָּת

יום שַׁבָּת, מִקֵּדָם בִּבְקָר
רוֹן יוֹצֵא מֵהַמָּטָה.
הוא זֹכֵר שֶׁהוא קָבֵעַ

מִפְגֵּשׁ עִם חֲבֵרִים בַּפֶּאֶרֶק.

מִמֶּהֱרָ לָצֵאת לְרַחוּב, יוֹצֵא עִם אָבָא לְטִיּוֹל,
בַּפֶּאֶרֶק הַחֲבֵרִים יִצְחָק וְגַם אָמִיר,
חוֹשְׁבִים עַל הַמַּסְלוּל.

הֵם יִתְחִילוּ בַּבֶּרֶכָה, שְׂאִין בָּהּ כָּבֵד דָּגִים,
יִשְׁיטוּ בָּהּ עָלִים, לַחִים וַיִּבְשִׁים,
יֵרְאוּ אֵיךְ שֶׁהָרוּחַ יוֹצֶרֶת בָּהּ גָּלִים.

מִשֵּׁם הֵם יִטְפְּסוּ, יָרוּצוּ אֶל הַגְּבָעָה,
הֵם יִטְפְּסוּ, יִרְדּוּ וַיַּעֲלוּ,
אָבֵל הֶכִי, הֶכִי הַרְבֵּה
הֵם יִצְחָקוּ וַיִּשְׁמְחוּ.

בִּסּוּף הֵם גַּם יֹאכְלוּ,
אֶת כָּל הַמִּטְעָמִים,
הֵם יִתְחַלְקוּ בְּכָל,
כִּי כֵךְ הֵם חֲבֵרִים.

שלושה חברים

Three Friends

מהדורה ראשונה, 2014

נדפס בישראל, תשע"ד

© 2014 כל הזכויות שמורות ל"תנועת הערבות"

מסת"ב: 978-965-7577-20-2 - ISBN

דאנקוד: 760-65

כתב: חיים רץ

איורים: שרה בן שלום

עורכת תוכן: סיגל רץ

עורכת לשונית: ככבה לוי

עיצוב ועימוד: ברוך חובוב

הפקה: מיכאל ברושטיין

עוד ספרים מומלצים

טיול בשירִכְבֶּת

פֶּשְׁטִידַת אֶטְרִיּוֹת

עוד יותר חֵבֶר

עַל מְרַפֶּסֶת אַחַת בְּכִדּוּר-הָאָרֶץ

